

Pantalons blancs, toros i envelats: l'estiueig entre 1929 i 1935

De vacances? Un llibre recull articles de la revista Mirador on s'explica com es feien les vacances entre 1929 i 1935 a llocs com Sant Feliu, Tossa o Cadaqués.

GIRONA | LAURA FANALS

"Hem parlat d'unes botigues esplèndides. Doncs bé: a través d'aquestes botigues i de les que no ho són tant, d'esplèndides, el comerç local es dedica amb un saludable entusiasme a l'explotació del foraster. Explotació és una paraula lletja, i no voldríem pas ofendre els amables botiguers de Camprodon, però d'una manera o altra hem d'anomenar aquest singular fenomen que es caracteritza amb una automàtica pujada de preus dels articles, tan bon punt apareixen a la porta de l'establiment els pantalons blanquíssims o el suèter bigarrat d'un estiuejant". Frescor, ironia i una alta capacitat d'observació són algunes de les característiques que defineixen els articles que la revista Mirador va publicar entre 1929 i 1935 sobre l'estiueig a diferents punts de Catalunya. Aquest fragment en concret, signat per Josep Maria Planes, fa referència a Camprodon, però també se'n van dedicar als toros d'Olot, l'arribada massiva de turistes estrangers a Tossa de Mar, els il·lustres estiuejants de Cadaqués o la Festa Major de Sant Feliu de Guíxols, entre altres. Ara, Marc Soler els ha recopilat en un sol volum: L'estiueig. Com fèiem vacances entre 1929 i 1935.

El 25 de juliol de 1929, la revista Mirador anunciava la publicació d'una sèrie d'informacions dedicades a tractar i difondre les diferents formes de viure l'estiueig dels catalans. Des d'aquell primer moment, Mirador reconeixia que Catalunya no tenia centres d'estiueig pròpiament dits com els que triomfaven a altres indrets, com per exemple els balnearis, però advertia que arreu de la geografia catalana hi havia unes quantes colònies estiuenques que mereixien una ressenya.

I tal dit, tal fet. Durant el mes d'agost i la primera setmana de setembre, la revista va publicar cinc reportatges -inclosos els de Camprodon, Olot i Cadaqués-. En aquests articles, Planes va descriure minuciosament la vida dels estiuejants. De Camprodon, per exemple, va escriure que era "un poble admirablement preparat per rebre els estiuejants". "Hi ha la seva mica d'arqueologia, la seva mica de ruralisme, esplèndidament feréstec, la seva mica d'hotel confortable i la seva mica de carrers asfaltats", afegia.

En el cas d'Olot, Planes va posar un accent especial en el paisatge que envolta la ciutat: "L'important d'Olot, tots ho sabem, no és pas Olot mateix. L'important, repetim-ho, són els voltants d'Olot". Tot i això, per a Planes, la capital garrotxina tenia un atractiu especial per als estiuejants: la plaça de toros. Allà descriu la jornada d'un 11 d'agost, amb la plaça plena -especialment de jovent de Barcelona, "el mateix públic, si fa no fa, dels tes dansants que fan al Ritz a les tardes d'hivern". De tota manera, el periodista deixava clar que, malgrat que l'estiueig a Olot havia tingut anteriorment "una època realment brillant", en el moment d'escriure la crònica la majoria de forasters havien decidit emigrar cap a Camprodon i Puigcerdà. La capital garrotxina, per tant, s'havia quedat "molt tranquil·la".

Pel que fa a Cadaqués, el que més va cridar l'atenció a Planes va ser, a banda de l'arquitectura, el reguitzell de personatges coneguts que hi trobaven descans durant la temporada de més calor. Des de Salvador Dalí fins al també pintor Meifrèn, passant per futbolistes com Samitier o Sagi, Planes va recórrer alguns dels racons més emblemàtics del poble. I aconsegueix, per exemple, el testimoni del pare de Salvador Dalí, qui confessa que va "dos anys endarrerit" en relació al seu fill: "Ara em comencen d'agradar les coses que va pintar dos anys enrere. Ell diu que no valen res. El que pinta ara, si vol que li sigui franc, li diré que no ho entenc. Estic segur, però, que

d'aquí a dos anys ja m'agradarà", deia el pare del pintor.

Sant Feliu de Guíxols i Tossa

La Festa Major de Sant Feliu de Guíxols i algunes escenes de la vida d'estiu a Tossa de Mar ja no van ser escrites per Planes, sinó que van anar a càrrec de Manuel Amat i Josep Palau, respectivament. En la primera crònica, Amat descriu l'ambient de la festa ganxona, on no falta el "magnífic envelat" -"vist de dintre té aquell aspecte de monstre marí de tots els envelats"- o la música de sardanes.

Finalment, pel que fa a Tossa, Palau comprova "l'extraordinària metamorfosi que ha convertit aquest recer ahir tan quiet en una platja del més bigarrat cosmopolitisme". Per això, contraposa les grans multituds de turistes estrangers amb la Tossa de "debò", la que necessita anys de fidelitat per estimar-la.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2011/07/27/pantalons-blancs-toros-envelats-lestiueig-1929-1935/504063.html?utm_source=rss